

Det er den Politik, der har kastet sit triste og sørgelige Skær over hele vor Krigshistorie. Lige fra 1645 til Freden i Wien 1864 er vor Krigshistorie een trist og sørgelig Beretning om Nederlag, Landafstaaelser og Landetab, bortset fra enkelte svage Lyspunkter. Det er denne ulyksalige Militærpolitik, som Venstre og det konservative Folkeparti nu vil genoptage, det er den, man nu kalder det effektive Forsvar for Neutraliteten.

I skarp og velgørende Modsætning hertil staar de Udtalelser, den højtærede Udenrigsminister fremkom med i dette høje Ting den 27. April i Fjor under Forhandlingerne om Rigsdagsbeslutningen angaaende den faste mellemfolkelige Domstols Statut. Med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linier af den Tale, hvori Udenrigsministeren beskæftigede sig med udenrigspolitiske og militærpolitiske Forhold for de store Lande og for de smaa Lande: Medens de større Lande „under Indflydelse af midlertidige Magtforhold og politiske Konstellationer kan være fristede til at søge Værn i deres egen Magtstilling i Stedet for i den tvungne Underkastelse under den retslige Afgørelse, saa ligger Forholdet anderledes for de smaa Lande. For dem gives der, saa længe de ønsker at bevare deres politiske Uafhængighed, ingen anden Vej end Rettens, Rettens Autoritet er de smaa Landes eneste Værn mod Vilkaarlighed og Overgreb.“ Og i Fredags fremkom den nuværende Udenrigsminister med nogle Udtalelser — det var forsigtige Udtalelser, men de gik i samme Retning. Han søgte, saa vidt jeg forstod — Fortrykket foreligger ikke, saa jeg nævner det efter Hukommelsen —, at undskyldte Venstres Militærforslag dermed, at militært set vilde det betyde saa overordentlig lidt, egentlig efter hans Mening ingenting, om der kunde stilles saa og saa mange Tropper op. I Virkeligheden retter han hermed den skarpeste Kritik mod Venstres Forslag, thi hvad skal saa alle de Udgifter til, hvad skal saa al den Tale om et effektivt Forsvar til, naar den eneste Undskyldning for en saadan Militærordning er den, at den betyder alligevel ikke noget. De citerede Udtalelser af Udenrigsministeren kan vi fra vor Side fuldkommen underskrive. De viser saa bestemt som muligt bort fra alle Tanker og Planer om et effektivt Forsvar. Hvordan den højtærede Forsvarsminister vil forene disse Udtalelser med sit Syn paa Sagen og sin Opfattelse, at det er fornødent i Kraft af

Verdenskrigens Lære at føre dette effektive Forsvar, som fører bort fra Neutralitetspolitikken og ud i en Alliancepolitik, skulde det interessere mig at faa Oplysning om. Hvad vi hævder, er, at vort Militærvæsen kun evner at røgte rent politimæssige Op-gaver; hvad vi maa sætte vor Lid til, er den internationale Retsudvikling. Her befinder vi os, som jeg før sagde, i den nøjeste Overensstemmelse med den højtærede Udenrigsminister, som sagde, at det er det eneste, de smaa Stater har at bygge paa: Rettens Autoritet er den eneste Beskyttelse, de smaa Stater kan finde, det eneste Værn mod Vilkaarlighed og Overgreb. Jeg vil i denne Forbindelse fremhæve, at vi intet Øjeblik bør glemme, at Løsningen af vort store nationale Spørgsmaal, Genforeningen med vore sønderjydske Fæller, har vi opnaaet ad Rettens Vej, ad Krigens Vej blev vore sønderjydske Brødre adskilt fra os. Ad Fredens og Rettens Vej er de kommet tilbage, ad Rettens Vej, gennem Anerkendelse af den nationale Selvbestemmelsesret. Det er her-paa, vi maa bygge, paa Rettens Sejr i internationale Forhold, idet vi samtidig opfylder de folkeretlige Forskrifter med Hensyn til vor Neutralitet, opfylder de Politiopgaver, vi er i Stand til at opfylde, og som er det eneste, der fordres af os, og een Gang for alle giver Afkald paa alle Drømme om, at vi skulde være i Stand til at præstere et saakaldt „effektivt“ Forsvar, som vil føre os bort fra den Neutralitetspolitik, der blev vor Frelse under Verdenskrigen og ogsaa vil være det i kommende Tider.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou har Ordet for en kort Bemærkning.

Johannes Lou: Rettens Sejr i dette Tilfælde var Ententens Sejr. Uden den var Sønderjyderne ikke kommet tilbage til deres gamle Landsmænd.

Ellers skal jeg ikke blande mig i de store principielle Spørgsmaal, men inden de fire Ordførere faar Ordet igen, vil jeg henlede Opmærksomheden paa et Spørgsmaal, som ikke er tilstrækkeligt løst i Venstres Forslag. Det angaar Forholdet til vore syge Soldater. Den foreslaaede Nedlæggelse af alle Provinssygehuse vil blive skæbnesvanger for vore syge Soldater. Der er en Række af Sygdomme, der kan behandles lige saa godt paa de civile som paa de militære Sygehuse. Men der er ogsaa en Række af Soldatersygdomme, med Hensyn til hvilke